

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

ze skargi C. L. i T. L.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 9 października 2007 r., sygn. akt II Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa C. L. i T. L.

przeciwko Miastu P.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2008 r.,

zażalenia skarżących (powodów) na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 28
grudnia 2007 r., sygn. akt II Ca (...) [II WSC (...)],

- 1) oddala zażalenie,**
- 2) oddala wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej
powodom z urzędu.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił sporządzoną osobiście przez C. L. i T. L. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 9 października 2007 r. w sprawie II Ca (...).

Jak wskazał Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych i obejmuje także postępowanie uregulowane w art. 424¹ - 424¹² k.p.c.

Dlatego skarga sporządzona osobiście przez stronę podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424¹² k.p.c. w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie, sporządzonym w imieniu skarżących przez ustanowionego z urzędu adwokata, zarzucono naruszenie przepisów będących podstawą odrzucenia skargi. Zdaniem skarżących art. 424¹² k.p.c. stanowi jedynie o odpowiednim stosowaniu do postępowania wywołanego wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przepisów o skardze kasacyjnej ale tylko w wypadkach, które nie zostały uregulowane odrębnie w przepisach dotyczących tej skargi. Skoro kwestia odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została uregulowana odrębnie w przepisach poświęconych tej skardze to odpowiednie stosowanie przepisu art. 398⁶ § 2 k.p.c.,.. dotyczącego odrzucenia skargi kasacyjnej przez sąd drugiej instancji, nie znajduje uzasadnienia. W świetle powyższego Sąd Okręgowy nie był kompetentny do odrzucenia skargi z powodu niezachowania przymusu adwokacko radcowskiego. Potwierdzeniem tego stanowiska miały być wskazane w zażaleniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2006 r. i 17 czerwca 2005 r.

Na tej podstawie wnoszący zażalenie wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia a pełnomocnik z urzędu wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 17 czerwca 2005 r. w sprawie sygn. akt III CZP 49/05 OSNC 2005/10/180) oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2006 r. w sprawie sygn. akt II BPZ 1/06 (OSNP 2007/11-12/161) wnoszący zażalenie przeoczyli, że zostały one wydane na gruncie innego stanu prawnego. W dacie wydania zaskarżonego postanowienia poczynając od dnia 7 października 2007 r. obowiązywał art. 424⁶ § 3 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 maja 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 831 – art. 1 pkt 14 oraz art. 7 ustawy). Od tego czasu przepis ten przewiduje jednoznacznie kompetencję sądu, o którym mowa w art. 424⁶ § 1 k.p.c., do odrzucenia skargi wniesionej z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. przewidującego przymus adwokacko radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym jak i przy czynnościach procesowych związanych z tym postępowaniem a podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Ponieważ odrzucenie skargi o sporządzonej osobiście przez stronę przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, było według zmienionego prawa usprawiedliwione, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 424¹² oraz art. 394¹ § 3 k.p.c.

Wobec oczywistej bezzasadności zarzutów zażalenia, nie uwzględniających nowelizacji art. 424⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej w punkcie drugim (por. postanowienia Sądu najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., sygn. akt I CKN 1046/97, OSNC 1999/10/178; z 12 lutego 1999 r. , sygn. akt II CKN 341/98, OSNC 1999/6/123).